

Jan "Jam" Oščádal - Dehydrátor

Noc: suchá jako písek, pichlavá jako bodláčí, mazlavá jako smradlavý sýr. Lidé zmizeli, jako by ve městě nikdy ani nežili.

Sarah nakopla motorku a sykla bolestí, jak jí křuplo v nártu. Tohle ne, řekla si. koutkem mozku, jímž obvykle ovládala pravý koutek úst, a otočila plynem. Málem si ukroutila ruku. Takhle to nemůžu vydržet... Zamrazilo ji.

Řetěz napříč vozovkou spatřila příliš pozdě, motorka vyklouzla ze sevření kolen jako příliš těžká ryba a Sarah se vznesla do vzduchu.

Probrala se a s údivem začala zkoumat, co se s ní děje. Zakousla se do jazyka a držela. Uvolni se, uvolni svaly. Nebude to trvat věčně. Máš šanci, že tě nezabijí.

Dvakrát kolem někdo projel a - zrychlil. Pokuty, pořád jen pokuty. / *Chraň se podívat! Co kdyby.* / Pokuty za nesprávné odbočování, nesprávné předjíždění, ale především za parkování. Začala počítat. / *Pokuta za noční jízdu?* / Usilovala nepoddát se tomu, nevzrušuj se, děje se to někomu jinému, ale nesmíš začít přirážet, i když by to bylo rychlejší..., chtěli by tě zabít. Spletla se a začala počítat znovu.

Už se nikdo nepřidá, pánové? Čekala. Jen ti tři? Celkem zaplatila půldruhého platu, to nebylo málo, a do výplaty tři dny. Nikdo další? Začala hmatat kolem sebe, našla džínsy, opatrně se do nich nasoukala / *nebudou od krve, ale /*, překulila se na okraj chodníku a dovolila si přepych zaječet.

Jestli nějaký všudybyl najde moje kalhotky, řekla si spokojeně, koneckonců

byla v šoku, budu tvrdit, že mi nepatří. *

Čas: bezvládní, prázdnota prostoru. Než vyjedou popelářské vozy, neforemné a rachotící jako invazní obludy cizinců, než smog zhoustne čoudem výfukových nákladáků dobývajících tržiště jako oázu v poušti. Do té doby se město stalo územím nikoho.

Sarah přehodila nohu přes sedadlo, nikdo po mně nemůže chtít, abych měla náladu *lna sex nebo cokoli jiného* /, odstrčila se od krajnice / *s výjimkou velkého panáka, než se svalím do postele* /, měla dojem, že spadne teď hned, ale akcelerace stroje ji jako dvoukolý gyroskop udržela v rovnováze / *jak velký by ten panák měl být?* /, nikdy v životě jsem nebyla tak na dně... Suchý, studený vítr ji trochu probral, ale sotva držela oči otevřené. Prý že si zvyknu - absurdní!

Měla bych se rychle vdát a mít děti, ušklíbla se, jenže právě tohle nechtěla udělat - a pokrčený nos se nechtěl narovnat. Toužila být nezávislá. Nažloutlý paprsek reflektoru před ní klouzal jako škvíra přivřeného dětství, které nemůže dohonit. Silnice byla pustá všemi směry, když se začala pokoušet o sérii krkolomných přemetů.

Noha, nejspíš bude zlomená, něco jsem si vrazila do břicha. Ale to něco se pohybovalo, tupě čekala, zaječíš si až potom, nemohla se vymlouvat, že ji bolí hlava, což byla právě v tuto chvíli pravda. Už zaklel druhý, na start, hoši! Málem se zasmála nahlas, napadlo ji, že napříště bude říkat - Nezlob se, ale byla jsem třikrát znásilněná a mám dost, protože žádný chlap ti neuvěří, že jsi docela normálně utahaná z práce. Kde je ten třetí?

Zvuk... jako když bosé nohy plácají do asfaltu, nedovedla si srovnat v hlavě, jak přišla na myšlenku, že jsou tři. Pubertáci, uvědomila si Sarah, krákoravé hlasy, cos čekala jiného? Potom se ty podivné zvuky změnilly a zněly hekavěji, překulila se na bok, nikdo jí nebránil v útěku a noha nakonec docela určitě nebyla zlomená, protože celkem obstojně pelášila na druhou stranu řeky, motorku docela určitě odtáhnou a docela určitě dostanu pokutu za nesprávné parkování, a zadeček se jí neurčitě bíle blýskal tmou. *

Místo: šatna, sprcha, umyvadlo, zrcadlo.

"Tak jsem měla pocít, že už je zítra, ale zatím je pořád včera."

"Do výplaty tři dny, vůbec to neutíká, a do rána daleko."

"Někdy mám pocít, že bych na tom byla líp, kdybych obšlápala pár ulic."

Druhá dívka se zasmála, ale Sarah vlastně nežertovala. Bolelo ji celé tělo a těšila se do postele. *Proč se pokouším žít poctivě, když vidím, že mi to nejde?* Levé víčko nepravidelně cukalo. *Necháš toho!* Znovu pohlédla na kalendář. Ale co, aspoň jsem o den mladší.

Opuchlé nohy na stupačkách, váha tisíců talířů v pažích. Docela nahlas zakňourala, sotva udržela oči, hlavu a říditka. Teď by mi ještě scházelo, aby mě někdo znásilnil, jak málo stačí člověku ke štěstí - *Lituji, pane, ale už jsem byla třikrát, mám dost!* Čistá prostěradla...

Těla na vozovce si všimla pozdě, *proč brzdíš, ty káčo pitomá!* nadávala si, zatím co se kutálela a prozatím bezbolestně klouzala po zemi, kdo ti uvěří, žes tu mrtvolu nepřejela, kromě toho věděla, že se bolest dostaví později, až pomine šok, zahlédla špetku jisker, poslední dva přemety a zůstala ležet na něčem měkkém, bezvládná.

Tentokrát to budou spíš žebra, napadlo ji, že se pokusí ujet, v nejhorším případě odtlačí motorku na druhou stranu a schová ji na nábreží, hlavně se dostat pryč.

Hlavně se zkusit pohnout.

Kolem se rozhostilo nádherné ticho.

Na obloze hvězdy jako květiny.

"Kam tak pozdě, krásko?" řekla mrtvola.

Sarah zaječela jako lodní píšťala, mrtvola se na ni převálila a do nosu ji udeřil kozlí zápach nemytého muže.

"Už mám toho znásilňování plné zuby!" křičela.

Ze stínu se odlepily další dva stíny, krákoravé hlasy - Málem tě přejela! - a křečovitý smích, vzepjala se, ale mrtvola jí " roztáhla paže a těžké boty je hned přišláply, ústa ucpali kusem hadru jako bezednou výlevku, už byl v ní, zubatý hoblík na sukovitém prkně, bolest vybuchovala jako černá kola.

Proč jsem ho nepřejela!

Nebude žádné příště.

Jen kdyby mi nedupali po zápěstí, jen kdybych mohla dýchat, jen kdyby... Někde na konci světa, kam ani nedohlédla, zmáčené ronění. Střídají se? Dalo by se to vydržet, ten první mě už zasvinil, jen kdybych měla naději, kde jsou?

Vyplivla kus džínsovinu. Byli celkem čtyři, zahlédla tělo na zemi, hroznou ránu a krev, spoustu krve, nečekala a začala se plazit, tekla jako řídká huspenina, cestou se zakousla do pohozených kalhotek, aby jí zuby nemohly drkotat hrůzou, právě když ji předběhl červený čůrek, po nekonečné řadě schodů k řece, ach, ach, když do ní ponořila bezvládné ruce, ach, ach, když do ní ponořila bezvládné tělo, na mostě klid a mír, voda konejšila, připadala si jako bez kůže, ale rozvážně a vytrvale, s kalhotkami v zubech, mávala zlomenými křídly.

*

Potopa: Bůh odvrací tvář, protože nechce vidět bídnou smrt bytostí, které miloval, protože je stvořil, a které se mu zprotivily.

Sarah se odlepila od chodníku, břichem se opřela o nádrž, v páteři zapraštělo, napadlo ji, že by si měla pořídit manžela, lepší jeden stabilní zákazník, než tucty: stará, tlustá a zedřená židovka / *nejvyšší čas s tím něco udělat* /, půl míle před mostem motor zakašlal a zhasl, bylo to k zlosti, pět nebo deset minut se s tím lopotila, odstavila motorku na stojan a vyčerpaně klesla na obrubník, slzy v očích, začínala jí být zima, pak se před ní zastavil ten muž -

To se mi jen zdá...

Něco takového jsem nikdy neviděla.

Na to aby potřeboval jeřáb.

Muž vypadal zmateně, ne snad výrazem tváře, ale postojem těla - jestli je tohle znásilnění, budu mu muset

trošičku pomoci, a Sarah přestala myslet na všechno ostatní / krev? Možná ho vzrušuje právě krev! /, například na morálku, choroby, těhotenství, na práci v restauraci, na tu zatracenou motorku, na zítřek, který nepřichází, pod hladkými nádory svalů cítila kostru jako ze železa.

Muž zůstal stát. Něco v něm vrčelo. Sarah umdlévaly paže, ani trošičku jí nepomohl, a ejakulace byla tak obrovská, že si připadala jako míček na špičce vodotrysku.

Stál a mlčel, v levém oku mu blikalo výstražné světýlko.

"To jsou nervy," řekla a fascinovaně přihlížela, jak se jeho penis / skřípavě jako stará vrata / jako na povel začal sklápět.

Oba teď měli stejným způsobem zaměstnané ruce: drželi v nich kalhoty.

"Uvidím tě ještě někdy?" vyhrkla Sarah.

Muž se odvrátil a odpochoval do tmy.

"To mne raději zabij, když mne chceš opustit!" fňukala Sarah ukřivděně, potom se podívala na uválenou a zapáchající špinu a s odporem ji zahodila přes zábradlí.

Nějak se stalo, že kyborg vstoupil té noci do Města v dívčích džínsech, které mu na zadku plandaly. *

Město: Ještě nebyla půlnoc a v lokále byla pořádná tlačenice. Napráhla sklenku k barmanovi a jako by ji strčila do roští.

"Mám žízeň. Jak to máš rád?"

"Přicházím z budoucnosti, abych tě ochránil," mlel mladík tupě pořád dokola, ale Sarah to nevadilo, protože ho neposlouchala. "Musíš pryč, musíš se skrýt, protože bude nukleární válka..."

Válka? pomyslila si, kdo nemá strach? "Mohl bys být můj syn." Široká ramena, nepříliš inteligentní obličej, který nic nevyzradí, ale na tom přece nezáleží. "Vypadáš trochu jako jeden -"

"Pronásleduje tě zabiják, napůl stroj a napůl člověk, hrozí ti nebezpečí, věř mi, nebude tě šetřit."

"Copak mě někdo někdy šetřil? Sedmkrát mě znásilnili!" vyštěkla Sarah a škytla. "Nejhorší na tom je, že si všechno pamatuji. Ale sedmička je šťastné číslo. Jsem těhotná."

Mladík se pevně chytil barového pultu. "Měl jsem tě ochránit, aby tvůj syn zůstal naživu, protože nás musí naučit bojovat proti strojům, až-"

"Já vím, až svět lehne popelem," doplnila ho a zašermovala prázdnou / opět / sklenkou. "Co na tom záleží, mám žízeň! Obrovskou žízeň!"

"- svět lehne popelem v nukleární válce, kterou přežije zlomek lidí," pokračoval naučeně. "Nosíš ve svém jadřinci dítě, dítě..." Zadrhl se. V očích mu zaplásl svit podobný horečnatému poblouznění, jemuž propadal Sárin otec, kdykoli rozebírá Tóru. "Chápu. Je jenom jedna cesta."

"Jasně, dáme si ještě panáka a vypadneme," zablekotala Sarah a nebezpečně se zakymácela. "Že ty pod tím baloňákem nic nemáš?"

"Tos mě tedy pěkně naštvála," řekl mladík zasmušile. Plášt' se mu trochu otevřel, protože ho neměl a ani nemohl mít dopnutý, a bylo vidět, že má v podpaží zavěšenou pušku. "Teprve teď jsem všechno pochopil."

Sarah se svezla ze stoličky a poklesla v kolenou.

"Protože tě nenajdou," řekl mladík a jen tak mimochodem chňapl ocelovým stiskem a zvedl ji, "zasypou celou zem stovkami pum, aby měli jistotu."

Vynesl Sarah, ochablou jako loutku, na čerstvý vzduch. / jako neviditelný červotoč nahlodávající dlažbu a ožirající domy -nádhra proti tomu, v čem musel žít on: ve světě vyštěrkovaném úlomky lebek /, zachytila se tyče dopravní značky.

"Miluji tě, matko," řekl mladík a sáhl pod plášt'.

Zákaz stání.

"Vždycky jsem tě miloval..."

"Ty parchante," řekla Sarah.

"Věř mi, že mám pocit -"

Sarah odletěla k domovní zdi, vyplivla krev a zhroutila se.

"-jako bych zabíjel sám sebe."

Když z baru vyběhli lidé, poplašení, že začala nejméně třetí světová válka, mladík zmizel, jako kdyby nikdy neexistoval. Jako kdyby se ani nenarodil.

"Vypadá to na déšť," řekl někdo.

"Konečně."

*

Věnováno - s úctou - pánům Condonovi a Cameronovi / jejichž dětské sny mi nedaly spát /.